

Раф. Поповъ

Какъ предисторическия човѣкъ разбралъ, че има душа и че тя е безсмъртна

— Сега имамъ да ти поговоря върху другъ единъ въпросъ, който се отнася до духовния животъ на човѣка отъ старо време. Ако ние двама мислено се пренесемъ къмъ далечни времена, когато нашитѣ далечни прадѣди сж живѣли въ пещеритѣ, не единъ пжтъ бихме били свидетели на това, което накратко, съ нѣколко думи само, ще ти разкажа сега.

Почти цѣлото пещерно семейство бѣше събрано при входа на пещерата и се радваше на пролѣтнитѣ топли слънчеви лжчи. Снаженъ момъкъ съ увлѣчение разказваше:

— Азъ, заедно съ главатаря, напустнахъ рано пещерата и се упжтихме къмъ дола. Скитахме доста и, следъ като се уморихме, седнахме да починемъ. Ето че предъ насъ се изправи грамадна мечка. Разярениятъ звѣръ се хвърли върху менъ, яко ме сграбчи съ лапитѣ си, забй остритѣ си збжи въ врата ми и почна да го разкъсва. Ето, погледнете раната.“

Момъкътъ хвана съ ржка врата си, за да покаже дълбокитѣ и кървави рани. Всички го гледаха съ очудване.

— Увѣрявамъ те, че никаква рана нѣма по врата ти. Ти ни лъжешъ — проговори старейшината. Ти досега спа въ пещерата и отъ снощи никжде